

Buluşma

– MESUT ÇİFTÇİ · 11 Aralık 2024

Uzun yıllar boyunca tek başına yaşamış bir insan olarak toplum içine çıkmak oldukça zordu elbette. Zaten normalde de sosyal bir insan sayılmazdı. Hatta bir adım daha öteye gidilirse sosyal anksiyete sahibi bir birey olduğundan bile gönül rahatlığıyla bahsedilebilirdi. Bu sebepten yalnız olmayı tercih etmişti zaten. Kendisi istemese yalnız da kalmazdı. Tek yapması gereken biraz rol yapıp birkaç beyaz yalan söylemekti o kadar. Ama yapmadı, yapmak istemedi. Kendisi beyaz yalanlara da, mahsusçuktan sohbetlere de, yalan davranışlara da tahammül edemiyordu. Kendisinin tahammül edemediği bu davranışları neden kendisi sergilesindi? Bu davranış biçimi kendisine hiç de mantıklı gelmiyordu. Kendisine mantıklı gelmeyen bu davranış biçimini de hayatında uygulamamıştı zaten. İnsan uzun süre bir başına yaşayınca maalesef toplum içinde nasıl davranacağını da kestiremiyordu. Davranışları ya çok ileride oluyordu ya da çok geride. Eğer toplum içine çıkması bir tercih meselesi olsaydı, elbette bunu tercih etmezdi. Ancak bu bir tercih edil bir zorunluluktu, mecburiyetti. Toplum içine çıkmaya mecbur edilmişti. Annesi ant verdirmişti. Aksi düşünülemezdi. Annesini kırmak da istemiyordu. Şehirde sanki herkesin yürüyeceği güzergâh belirlenmiş gibiydi de bir onun yürüyeceği yer belli değildi. Şöyle bir etrafına baktığında kalabalık caddelerde bile insanlar karşı karşıya gelmiyorlardı. Ancak تنها sokaklarda bile başka bir adamla ya da kadınla çarpışmamak için kenara çekiliyordu. Bu nasıl bir işti anlamıyordu doğrusu. Neden karşıdaki çekilmiyordu örneğin neden yol veren taraf hep kendisi oluyordu?

Şehir değişmişti. Sanki daha da eskimiş ve daha da yaşlanmıştı. Üniversiteyi okurken adımlamadığı sokağı kalmayan bu şehir şimdi sanki daha kalabalık ve daha karmaşık görünmüştü gözüne. Biraz daha

ilerledikten sonra buluşmanın gerçekleşeceği kafenin önüne geldi. Öğrenciyken de gelirdi bu kafeye arkadaş grubuyla. İçeri girince kafenin nargile dumanına karışmış havası yüzüne çarptı. Bu havaya alışkındı. Şöyle bir etrafına bakındıktan sonra kapıya, kasaya ve lavaboya uzak ama dışarı manzarası olan bir masaya gözüne kestirdi ve oturdu. İçeride insanı rahatsız etmeyecek hafiflikte yabancı müzik çalıyordu. Kafenin içerisi ne çok aydınlıktı ne de çok karanlık ne çok fazla kalabalık vardı ne de çok fazla tenhaydı. İnsanı ve insanın duyularını rahatsız edecek herhangi bir şey bulunmuyordu. Zaten bu yüzden bu kafede buluşmayı tercih etmişti annesinin evlenmesi için kendisine bulduğu kızla.

Normalde annesinin bu görücü usulü tanışma ve evlilik baskısına boyun eğmezdi. Lise yıllarında da , üniversite yıllarında da sevgilileri olmuştu. Hatta birçok arkadaşı okulda tanışıp evlenmişti de. Ama kendisi yaşadığı ilişkileri bir türlü evlilik boyutuna taşıyamamıştı. Ne zaman işler ciddiye binse bir şeyler olmuş ve ilişki nihayete ermemişti. Aslında bu durumdan pek de şikayetçi değildi. İlişkilerinde plan yapmayı saçma bulurdu, işleri akışına bırakma taraftarıydı. Zaten doğru kişiyle beraberse eninde sonunda işlerin yoluna gireceğine inanıyordu. Demek ki şimdiye kadar yaşadığı ilişki tarafları doğru kişiler değillerdi.

Annesi hastaydı ve belki de bu dünyadaki son yıllarını yaşamaktaydı. Hiç kimse ne kadar yaşayacağını bilemez, kestiremez. Hasta yatağında bir insan ölümü beklerken ona geçmiş olsun demeye gelen insanlar daha önce ölümler çoğu zaman. Ancak annesi de kendisi de fazla zamanının kalmadığını içten içe hissedebiliyordu. Annesinin dileği ölmeden önce biricik oğlunun mürüvvetini görmektir. Hatta mümkünse bir de torun sevebilmek. Yaşlıları çoktan evlenmişti oğlunun ve hatta çoluğa çocuğa karışmışlardı. Ancak oğlundan herhangi bir hareket görememişti. Bu duruma içten içe çok üzülüyordu. Oğlu öyle yüzüne bakılmaz birisi de değildi üstelik. Selvi boylu, sırma saçlı, güçlü kuvvetli bir delikanlıydı. Üstelik üniversite mezunuydu, askerliğini yapmıştı, kendi işini kurmuştu maddi problemi de yoktu. Bir evin bir oğluydu. Gönül işlerini annesiyle konuşmayı pek sevmezdi ama okulda evden kaç kere kızlar aramışlardı annesi biliyordu. Önceleri oğlunu kıskandığı doğrudu elbette. Ancak artık oğlunun da yuvasını kurmasını görmek istiyordu.

Annesi ne yaptı ne etti, ağzından girdi burnundan çıktı ve bir kız ile buluşmaya ikna etti oğlunu. Eskiden komşuluk yaptıkları Neriman Hanım'ın küçük kızı Sevda büyümüş, serpilmiş, yiğit ve güzel bir kız olmuştu. Oğlundan birkaç yaş küçüktü belki ama kadının da erkekten küçük olması daha iyi değil miydi sanki? Kendisi ile kocası arasında on iki yaş vardı. Kadın zaten erken çöküyordu. O yüzden kadının biraz daha küçük olması daha iyiydi. Oğlu Sevda'yı tanıyordu aslında ama acaba hatırlıyor muydu? Çünkü beş altı yaşlarındayken beraber çok oyunlar oynamışlardı ama sonra Neriman Hanımlar başka bir muhite taşınmışlardı.

Annesi Sevda'nın fotoğrafını oğluna göstermişti. Sevda gerçekten çok güzel bir kızdı. Uzun simsiyah saçları kıvrır kıvrırdı, gözleri siyah ve iri, dudakları dolgun, gözlerinin içi parlıyordu. Annesi nasıl olmuş da Sevda şimdiye kadar evlenmemişti, bir talibi çıkmamıştı hayret ediyordu. Böylesi bir güzel rahat bırakılmazdı. Üstelik mesleği de elindeydi, hemşirelik yapıyordu. Neriman Hanımlarda kendisine bir kahve yapmıştı da köpüğünden içememişti. Sevda'da oğlu gibi uzun boyluydu. Böyle bir anneden ve oğlu gibi bir babadan kim bilir ne yiğit ne güzel torunlar doğardı.

Camın kenarındaki masaya oturduktan birkaç dakika sonra garson geldi ve bir siparişi olup olmadığını

sordu. O bir misafir beklediğini ve misafiri geldiğinde sipariş vereceğini söyledi. Ceketini çıkarıp yandaki boş sandalyenin üzerine koydu. Elindeki çiçeği de masanın üzerine bıraktı. Aslında kendisine kalsa ilk buluşmada, tanışma buluşmasında çiçek alacak bir ada değildi. Ancak annesi çok zarif olacağını söyleyerek ısrar etti. Annesini kırmadı. Kafenin önündeki kedilerin kendilerini dilleriyle temizlemesini izlemeye koyuldu. Her buluşmasına muhakkak beş on dakika erken gelirdi. Bunu bir alışkanlık haline getirmiş ve çok faydasını görmüştü. Bu buluşmasına da on dakika erken gelmişti.

Kediler mama kaplarından mamalarını yemişler ve kendilerini temizledikten sonra uyku moduna geçmişlerdi. Bu sokakta kediler için mama kapları, su kapları ve yatacak yerler bizzat esnaflar tarafından yapılmıştı. Sokaklardaki kediler parlak tüylü ve bakımlıydı. Aslına bakılırsa bu durum bu muhitte yaşayan insanların gelişmiş, modern insanlar olduğunun da bir kanıtı niteliğindedir. Biraz daha kapıdan dışarıyı izledikten kafenin açılma sesiyle kapıya yöneltti bakışlarını. Kafeye uzun siyah saçları beline kadar uzanmış, kara kaşlı, kara gözlü, güzel bir kadın girdi. O girenin Sevda olduğunu anlamıştı. Fotoğraf zihninde belirdi. Fotoğraftakinden daha güzel ve daha alımlıydı. Bordo bir gömlek üzerine fıstık yeşili bir kazak giymişti. Altında açık mavi bir kot ve uzun siyah botlar vardı. Çok alımlı ve çok güzel görünüyordu. Heyecanlanmıştı. Kalp atışları hızlanmıştı. Ayağa kalktı ve Sevda'ya daha ilgi çekici şekilde baktı. Sevda'da O'nu gördü ve gülümsedi. Çok güzel gülümsüyordu. Yanına yaklaştı ve elini uzattı;

- Merhaba Bahtiyar dedi Sevda;
- Merhaba Sevda Hanım diyerek cevap verdi Bahtiyar, sesi kırık kırık çıkmıştı. Sevda;
- Ne Hanımı Bahtiyar, bana Sevda desene, biz seninle çocukluk arkadaşız dedi tatlı bir şekilde gülümseyerek.
- Peki Sevda dedi bahtiyar gülümsemesine karşılık vererek ve buyur etti Sevdayı karşısındaki sandalyeye. Sevda oturduktan sonra masanın üzerindeki çiçek buketini Sevda'ya takdim etti, çekingen bir tavırla. Sevda;
- Ayy çok teşekkür ederim, çok güzelmiş çiçekler dedi.
- Rica ederim diye karşılık verdi Bahtiyar. Heyecanlanmıştı.

Bahtiyar Sevda'yı hayal meyal hatırlıyordu. Küçük bir çocukken beraber topaç çevirmişlerdi, araba sürmüşlerdi. Sevda'nın bebekleri vardı, onlarla oynamışlardı. Ancak şimdi karşısında sanki bir peri masalından çıkıp gelmişçesine güzel bir kadın duruyordu. Yalnız gözleri hiç ama hiç değişmemişti. Gözlerinden anımsadı Sevda'yı Bahtiyar. Bir de arkadaşları Bahtiyar'a Bahti diye seslenirdi. Bahtiyar olarak seslenilince de kendisine bir tuhaf hissetmişti. Biraz sonra tam da Sevda montunu ve çantasını yan sandalyeye koymuş konuşacakken garson geldi;

- Siparişinizi alabilir miyim efendim? Diye sordu. Bahtiyar;
- Elbette dedi ve Sevda'ya sordu Ne alırsın?
- Ben bir kahve alayım dedi Sevda,
- Bende bir kahve alayım dedi Bahtiyar ve Garson;
- Peki efendim diyerek masadan ayrıldı. Sevda;

- Demek sende kahvecisin dedi Bahtiyara. Bahtiyar Sevda'nın ne dediğini anlamıştı ama anlamış gibi;
- Efendim? Diye sordu. Bunu zaman kazanmak için yapmış olabilirdi belki de heyecanlı olduğu için kestiremiyordu. Sevda;
- Dedim ki sende mi benim gibi kahvecisin? Heyecanlı mısın Bahtiyar yoksa bana mı öyle geliyor? Diye sordu. Sevda oldukça akıcı ve kendine güvenen bir kişi olarak konuşuyordu. Bahtiyar heyecanlıydı ve Sevda'ya hayran kalmıştı.
- Evet dedi heyecanlıyım. Sevda gülümsemeye başladı. Sanki Sevda gülümsediğinde bahar geliyordu her yere. Bahtiyar böyle hissediyordu.
- Heyecan iyidir Bahtiyar dedi Sevda gülümseyerek, her şeyi ayakta tutar heyecan.

Bu cevap üzerine Bahtiyar'da gülmeye başladı. Her şey çok iyi gidiyordu. Umarım bir şeyleri berbat etmem diye düşündü Bahtiyar ve

- Sen heyecanlı değil misin? Diye sordu Sevdaya. Sevda;
- Açıkçası hem heyecanlıyım hem de mutluyum seni gördüğüm için. İnsanın çocukluk arkadaşını yıllar sonra görmesi mutluluk verici bir durum. Senin içinde öyle değil mi diye sordu. Bahtiyar;
- Elbette öyle, şahsen ben gündelik yaşantıdaki çoğu anlara özel anlamlar yükleyen kişilerden değilimdir ancak insana mutluluk veren anları da görmezden gelebilecek birisi de olmadım hiçbir zaman. Dedi. Sevda gülmeye başladı. Bahtiyar; Komik bir şey mi söyledim? Diye sordu. Sevda;
- Hoşuma gitti diye cevap verdi. Bahtiyar;
- Ne hoşuna gitti? Diye sordu. Sevda;
- Ya yıllar sonra kocaman adam olarak gördüğüm Bahti'nin koca koca laflar etmesi hoşuma gitti. Diye cevap verdi. Bahtiyar'da gülmeye başladı.

Bu sırada garson kahveleri, getirdi ve servis etti. Sevda'da Bahtiyar'da kahvelerinden birere yudum aldılar. Bahtiyar Sevda'dan çok hoşlanmıştı. Acaba hisleri karşılıklı mıydı merak ediyordu. Sevda'da kendisinden hoşlanmış mıydı? Yoksa çocukluktan kalma anılardan bahsedilip sohbet nihayete erdirilecek ve herkes kendi yoluna mı gidecekti? Elbette bu soruların cevapları birazdan yaşanacak birkaç dakikada gizliydi. Bahtiyar ne diyeceğini bilmiyordu, hangi konudan bahsedeceğini de bilmiyordu, her şeyi berbat etmekten korkuyordu. Sevda ise oldukça rahattı. Sonunda Bahtiyar her zaman yaptığını yapmaya karar verdi, işi akışına bırakacaktı. Derin bir nefes aldı;

- Buna sevindim dedi Bahtiyar, teşekkür ederim.
- Ne için teşekkür ediyorsun ki? Diye sordu Sevda.
- Yani kasıntı kasıntı gelip tabiri caizse hava basmadığın için, genel de öyle olur ya hani. Diye cevap verdi Bahtiyar.
- Vaaay, demek ben gelmeden önce kafanda bir buluşma canlandırmışsın ve fotoğrafımdan hareketle beni kasıntılı ve hava basan bir senaryoda oynatmışsın öyle mi? Diye sordu Sevda. Bahtiyar gülümsedi;

- Her şeyi de nasıl biliyorsun dedi Bahtiyar.
- Bilmek bizim işimiz diye karşılık verdi Sevda.
- Bizim derken? Diye sordu Bahtiyar.
- Bizi tanımıyor musun Bahtiyar?! Diye haykırdı Sevda. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Adrenalin hormonu tepeden tırnağa tüm vücudunu sardı Bahtiyar'ın. Sanki soğuk bir su balonu patlamış ve Bahtiyar'ın tırnağından saçına kadar boyanmıştı. Sevda'nın gözlerinin içine bakıyordu. Sevda'nın gözleri olduğundan daha da büyük görünüyordu ve sanki gözbebeklerinin içinde alevler yanmaya başlamıştı.

Sevda Bahtiyar'ın masanın üzerindeki elinin üzerine kendi elini koydu ve sıkmaya başladı. Sevda'nın bembeyaz ve pamuk gibi elleri bir pençeye dönüşmüş gibiydi. Aynı zamanda kafenin huzur veren ortamı da bulanıklaşmıştı. İnsanı rahatsız eden bir karanlık her yeri sarmaya başladı. Ardından dışarısı cehennem misali bir kırmızı kora dönüştü. Camın önündeki kediler devasa yırtıcı yaratıklara dönüştüler. Önlerindeki mama kapları insan parçalarına dönüştü, su kaplarında ise lav akıntıları vardı. Bahtiyar'ın canı yanıyor muydu? Bahtiyar'ın ne hissetmesi gerekiyordu? Hiçbir şey bilmiyordu. Yalnızca korkuyordu. Sevda yine bağırdı ama bu kez bağırtısı vahşi bir hayvan çığlığına benziyordu;

-Bizi tanımıyor musun Bahtiyar!!! Bizi tanımıyor musun ahmak herif!!!

Bahtiyar kanter içinde kalmıştı. Konuşamıyordu, cevap da veremiyordu. Bu bir kabus olmalı diye düşünüyordu ki sıçrayacak uyandı. Heyecanla ve nefes nefese etrafına bakındı. Ayrı kafedeydi. Hafif yabancı müzik çalıyordu. İçeriden çeşitli nargile kokuları geliyordu. Camın önündeki kediler temizlenmeyi bırakmış, uyumaya geçmişlerdi. Bir anda kafenin kapısı açıldı. Kapıdan içeriye Sevda girdi. Tam da rüyasında gördüğü gibi giyinmişti. Siyah uzun saçları bordo yakası açık gömleğinin üzerindeki fıstık yeşili süveterinden mavi kotuna dökülüyordu. Çok güzel ve alımlı görünüyordu. Bahtiyar nefes nefese ayağa kalktı. Hiç kimseye bir şey demeden fırtına gibi, kaçarcasına dışarı çıktı. Korkmuş olduğu her halinden belliydi. Sevda Bahtiyar'ın arkasından seslendi. Ancak Bahtiyar umursamadı bile, çoktan sokağı yarılmıştı.

“ÜÇ YIL ÖNCE”

- Çok seviyorum diyorum kızım nesini anlamıyorsun?
- Yahu tatlım seviyorsun seviyorsun da adam seni sevmiyor, ne yapacaksın?
- Sevecek Arzu, O da beni sevecek bunun başka çaresi yok! Anlıyor musun? Bunun başka çaresi yok! Ya beni sevecek ya da benden başka kimse kimseyi sevemeyecek!
- Ya Ebru saçma saçma konuşmasana. Nasıl yapacaksın bunu Allah aşkına? Adamı hapsedecek halin yok ya! Bahtiyar efendi çocuktur. Hem sana kötü bir şey dememiş ki? Seni kardeşim olarak görüyorum Ebru demiş. İyi dilekler de bulunmuş? Daha nesi? Bir başkası olsa sen bu kadar aşıkken senden faydalanmaya kalkardı. Ama Bahtiyar yapmadı.
- Arzu sen benim arkadaşım mısın yoksa Bahtiyar'ın arkadaşı mısın?

- Ya saçmalama Ebru ya, elbette senin arkadaşınım.
- O zaman benim yanımda olacaksın canım. Ben kadınlık gururumu ayaklar altına almışım aşkım için, seviyorum seni demişim, adam bana ne demiş ben sana o gözle hiç bakmadım. Ne demek bakmadım, bak artık işte kitapsız!
- Tamam Ebru'cuğumda adam bir şey hissetmediğini söylemiş. Ne yapabilirsin ki?
- Görürsün ne yapacağımı şimdi. Sizin bir cinci teyze komşunuz vardı, büyü yapıyordu, o hala komşunuz mu?
- Cinci Hatice mi?
- Her ne haltsa işte.
- Saçmalama Ebru, Bahtiyar'a büyü mü yaptıracaksın?!
- Hiç kimse beni reddedemez Arzu, Bahtiyar'da bunun bedelini ödeyecek, ben onun kısmetini bir kapatayım da görsün bakalım kim bacıymış, kim kardeş!
- Çok kötüsün Ebru yaa...